

EZGİ DURMUŞ

İntihar Ormanı

DESTEK YAYINLARI: 1717
EDEBİYAT: 382

EZGİ DURMUŞ / İNTİHAR ORMANI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Samet Ersöz-Mesud Topal-Nursefa Üzümler

Destek Yayınları: Şubat 2023
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-859-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

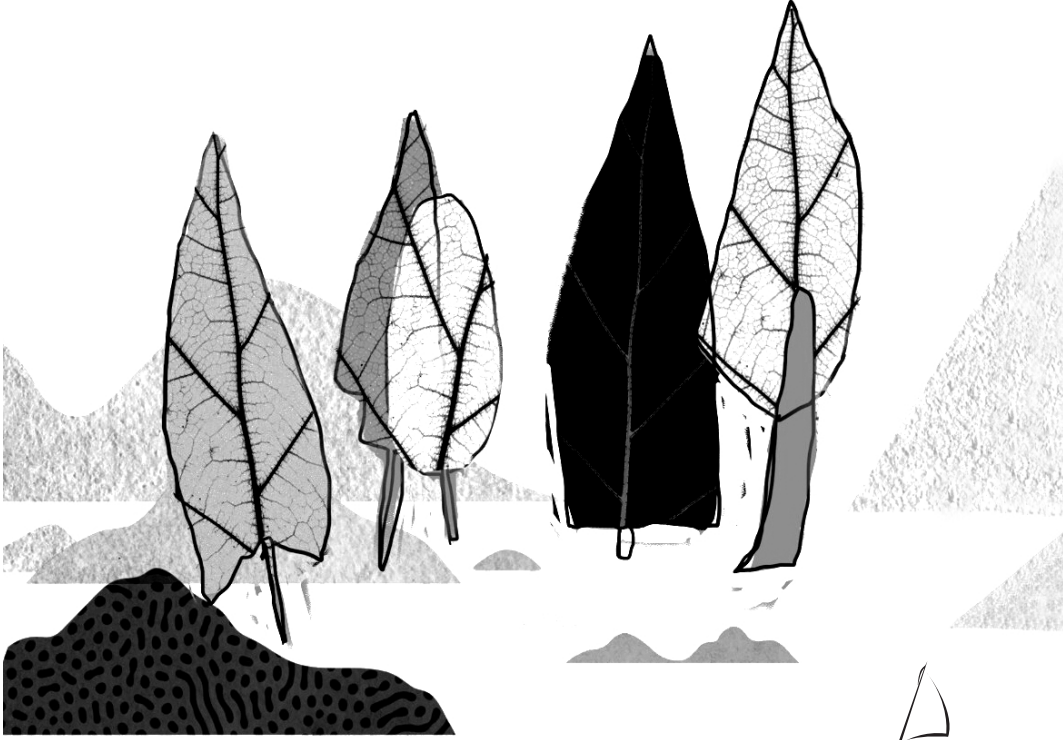
Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

EZGİ DURMUŞ

İntihar Ormanı

Omurgasından Ziyade
Umutlarıdır İnsanı Ayakta Tutan

*“Ve umut...
Şimdi hiç görmeyen birine
gökkuşağını anlatmak kadar
zor ve imkânsız.”*

– Cem Adrian

Her ilişkinin kendi zorlukları vardır elbette. Bazen yokuş aşağı iner gibi rahat ve hızlı geçer günler, bazense sırtında kocaman bir kayayla o yokuşu çıkmak kadar ağır ve yorucu... Biz, her günümüzü o kayayla o yokuşu çıkacağımızı bilerek başladık ilişkimize. Yorulacaktık. Susayacaktık. Susacaktık. Duracaktık. Yeniden yola çıkacak ve tekrar tekrar bunları yaşayacaktık. Göze aldık. Yolu da yorgunluğu da... Ya o yokuşun sonuna, o tepeye varacak ya da yokuş aşağı yuvarlanıp yara bere içinde kalacaktık. Aşk, kendi gücünü sınama hali ne de olsa... Birimiz düşerse diğeri tutacak ve ona yolun sonuna kadar sarılacaktı. Çünkü tek güvencemiz, sarılmaktı...

Sarılmak; kalbin kalbe, ruhun ruha değerek yaptığı bir çeşit tedavi yöntemidir. “Seni seviyorum...”, “Üzülme, ben varım...”, “Her şey düzelecek, inan bana...” demenin de sözcüksüz halidir aynı zamanda. Ve en önemlisi, gitmesine izin vermemektir işteş yapıldığında. Bazen ağlatır, bazen susturur. İnsanın legosudur, boşlukları doldurur.

Tek zorluğu mesafedir. Kollarının arasına almak, kollarının arasında durmak istediğin yanında olmaz her zaman. Hatta belki

çoğu zaman... Yine de o durumda bile sarılabilir insan. Gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefesle tüm hücrelerini onunla doldurduğunda gerçekleşir sarılma. Artık kollarının arasındasın, artık kollarının arasında...

Ve eğer gerçekten âşıkıysan, her defasında son defaymış gibi sarılırsın ona.

Başlangıcımı hatırlamıyorum. Doğduğum anı, ciğerlerimin havayla ilk temasında canımın yanıp yanmadığını, ağlayıp ağlamadığımı, annemin beni görünce ne yaptığını... Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. İnsan, başlangıcını kendi tasarlamak üzere gelmiş dünyaya. Benim de başlangıcım, doğumumdan sekiz sene sonrasına dayanıyor; onu ilk gördüğüm güne...

Kulağa tuhaf geliyor olabilir ama sizin de benden pek farkınız yok aslında. Belki benden daha çok şey hatırlıyorsunuz geçmişe dair ama ona ilk bakışınızı hatırlıyorsunuz mesela. Kim bilir hangi gündelik telaşın içinde, hangi küçük ayrıntıyla meşguldünüz o an. Telefonla konuşurken çizdiğiniz anlamsız bir müsveddeden ibaretti o bakış. Ama onu ilk gördüğünüz anı hâlâ hatırlıyorsunuz, buna da eminim. Tüm detaylarıyla hatırlıyorsunuz hatta. O günkü havanın nemi, bulutların isimlendirmekte güçlük çektiğiniz o eşsiz renkleri hiç solmuyor aklınızda. Merdivenin kaçınıcı basamağındaydı, elinde ne vardı, günlerden neydi ve saat kaçtı; çiz desem çizeceksiniz bütün bunları. Hele saçları... Kim bilir bu zamana kadar duyduğunuz hangi eksikliği vurdu saçını dünya üzerinde o şekilde gözünden çeken tek insan olarak... Zaten size bir yokluğu anımsatmayacak birine zihninizde bu kadar yeri nasıl verebilirdiniz ki başka?

Dönemin orta halli evlerine has şampanya rengi duvarların ve kahverengi oymalı mobilyaların ortama yaydığı kasveti

dağıtan cıvıltısıyla “Meşe oynayalım mı?” derken o da bilemezdi bana ne büyük bir eksikliği anımsatacağını. Ben de bilemezdim tabii o küçücük kızın hayatımdaki tüm eksikleri bir başına tamamlayacağını ve sonra...

Sonrası, her defasında farklı olacağına inanılan bir masalın başlangıcı...

Ben Umud. Adımın hakkını verememiş, otuz dört yaşında bir adamım. Portakalı, kırmızı lahanayı ve İz'i çok severim. Âşığım ve övünebileceğim başka bir meziyetim yok. Evet, meziyet; zira aşkın yetenek işi olduğuna inanıyorum. Yeteneğin ise sonradan edinilemeyeceğine, doğuştan bahşedildiğine... Aşkı yaşama yetisi bana bahşedilmiş. Ben de bu lütfun kıymetini bilecek ve âşık olduğum kadını, bu hayattaki en değerli varlığımı öldüreceğim. İz'i...

Hikâyenin sonuna kadar da İz'e olan aşkımlı ve onu neden öldüreceğimi dinleyeceksiniz. Çünkü aşktan başka anlatabileceğim bir şey yok. Hem hikâyenin sonunu da söylemiş bulundum zaten, merak edeceğiniz bir şey de kalmadı. Hoş, sonunu bile bile devam ettiğiniz ilk şey bu hikâye olmayacaktır diye tahmin ediyorum. Adına “umut” denilen ancak sonucunu bildiğiniz halde sizi devam etmeye iten, ihtimalden ziyade çaresizliği barındıran o inançla tanışmamış olacak kadar şanslı değilsinizdir bence. Bu cümlelerin vücudunuzda hangi noktayı sızlattığımı, iyileştirdiğini söylediğiniz hangi yaranın kabuğunu kaldırdığımı da biliyorum. Aynı acıdan, hadi iyimser olayım, benzer bir acıdan geçmiş olma ihtimaliyle elinize almadınız mı zaten bu kitabı? Kötü haber: Aynı acıdan geçmedik. İyi haber: Yine de bırakmayacaksınız kitabı. Çünkü para verdiniz. İnsan bedelini ödediği bir şeyden öyle kolay vazgeçemez ne de olsa, değil mi? Değil aslında. Bazen vazgeçmek, en büyük bedeldir. İşte ben de bu bedeli ödeyeceğim ve

yaşadığımız aşkı ölümsüz kılmak adına İz'i öldüreceğim. Tuhaf olan ne biliyor musunuz? Siz bu cinayete anbean ortak olacağınız halde benden nefret etmeyeceksiniz. Nefret ettiğiniz kişiye acıyamazsınız çünkü. Öfkelenirsiniz, küfredersiniz, belki ölsün istersiniz ama acımazsınız. Oysa siz bana acıyacaksınız.

Ne yalan söyleyeyim, hakikaten acınacak haldeyim.

Ben Umut. Adımın hakkını verememiş otuz dört yaşında bir adamım. Eski kaşarı, vişne reçelini, sigaramın son nefesiyle biramın son yudumunu aynı ana denk getirmeyi ve İz'i çok severim. En çok İz'i severim. İz'in lüzumundan fazla beyazlığını, kürekkemiklerinin tam ortasındaki doğum lekesini, elinin tersiyle alnına düşen perçemlerini çekişini ve ona dair her şeyi... Sekiz yaşından beri...

Resmi kayıtlara göre doğum tarihim 1 Mayıs 1984 görünse de 29 Mart 1984'te Ankara'da doğmuşum. Kimliğimin geç çıkarılmasının ise anarşist (!) bir babanın evladı olmak dışında bir sebebi yok. Adımı Mahir koymasına izin vermeyen anneme karşı tepkisini doğum günümü 1 Mayıs yazdırarak göstermiş. Doğmamışım da slogan olarak atılmışım adeta: İşçinin ve emekçinin Umut'u. Keşke bütün isyanları, bu kadar sorunsuz ve sıkıntısız sonuçlansaymış... Babam siyasi meselelerden dolayı başını belaya az sokmamış zamanında. Hapse bile girmiş bu yüzden. Hâlâ büyük bir kıvançla anlatır o günleri. "Biz devrim çocuklarıyız!" diye bahseder kendinden. Kendinden birinci çoğul olarak bahsetmek güven verir ona. Yaşını, yenilgilerini ve kayıplarını unutturur... Faruk, Nedim, Emin ve diğer yoldaşlarıyla olan günlerine döner bir anda ve genç olur. Mamak'taki o bodrum katında yaşadığı sefaleti bile çocuklara has bir coşkuyla anlatır. İnsan yaşlandıkça çocuklaşır derlerdi, doğruymuş demek ki. Bir anne

baba için evladının büyümesi ne anlama geliyorsa, evlat için de ebeveynlerinin yaşlanması aynı şeyi ifade edermiş meğer: Kaybetme korkusu. O yüzden hiç ses etmem babamı çocuklaştıran o günleri belki yüzüncü kez dinlerken.

Annem ise derin iç çekişlerle iştirak eder benden daha fazla maruz kaldığı bu anılara. En sonunda dayanamaz “Devrim çocuklarıymış! Bok devrim çocuklarısınız! Şu eline bak!” der kıstığı gözlerinin arasında babamı ezercesine. “Parmağını kaybettin de ne oldu, dünya daha yaşanılabilir bir yer mi oldu sayende? Siz devrim çocuğu falan değilsiniz, siz sadece çocuksunuz...” deyip yanımdan ayrılır öfkeyle. Annemin bu küçük öfke patlamalarına alışık olan babam ise benden kaçırdığı gözlerini sağ elinin başparmağına diker ve her defasında, nasıl oluyorsa, o boşlukla ilk kez karşılaşıyor gibi bir hayret ifadesi takınır yüzüne. “Boş ver be baba... Öyle bir çağdayız ki zaten beşinin de olmasına gerek mi kaldı?” diye avuturum, yanımda duran telefonu tek parmağımla bile kolaylıkla kullanırken. Sahte bir gülüşle kafa sallar daha fazla kendimi paralamamam için. Ben dururum. Babam ise durmaz. Hafızasının en görünür yerine koyduğu o geceyi defalarca döndürür durur zihninde. Aklından o gece geçerken yüzünün girdiği her şekilde, ne tarz işkencelere maruz kaldığını tahmin etmek güç değildir.

Siz hiç babanızın parmağının nasıl kesildiğini hayal etmek zorunda kaldınız mı? Sizi uyarmıştım; aynı acıdan geçemedik. Kendimi bildim bileli, sekiz yaşından beri yani, bunu hayal ettim ben. Babamın parmağını kesen o orospu çocuğunun yüzünü, gözlerini, boyunu, kilosunu, esmer mi, kumral mı, yoksa sarı-sın bir yavşak mı olduğunu düşündüm yıllarca. Binlerce kişinin robot resmini çizdim zihnimde. Karşılaştığım her surata o puşt

olabilir mi kuşkusuyla baktım. Bulamadım. Bulsaydım öldüreceğim ilk kişi sevdiğim kadın değil, babamı eksilten o adam olurdu. Ve onu öldürürken bu kez bana acımazdınız. Çünkü acınacak halde olan ben olmazdım.

Çok uzun zamanım oldu plan yapmak için. Onu nasıl öldüreceğimi, daha doğrusu nasıl ölmek için yalvartacağımı uzun uzadıya tasarladım. Her biri birbirinden korkunç işkence yöntemleri buldum. Ama maalesef onu bulamadım. Örgüt üyesi olmakla suçlanan arkadaşını koruduğu gerekçesiyle sorgu esnasında babamın parmağını kesen o şerefsizi bulamadım. Durun ama, hikâyenin en can alıcı kısmını da henüz anlatmadım.

Babam, örgüt üyesine yardım ve yataklık etme suçundan apar topar gözaltına alınıyor gecenin bir vakti. Önce normal prosedür işleniyor, babamın ifadesi alınıyor. Fakat tuhaf olan şu ki bahsi geçen kişiyi babam tanımıyor. Ne fakülteden, ne mahalleden, ne üyesi olduğu bir cemiyetten... Tanımıyorum diyor, inandıramıyor kimseyi. Haliyle sorgu, yerini işkenceye bırakıyor. Ağzından burnundan kan gelene kadar dövüyorlar babamı. Her yumrukta arkadaşının nerede saklandığını soruyorlar. Kırılan dişlerinin arasından kanla beraber sızan her kelime, yediği yumrukların şiddetini artırıyor sadece. Zira kan revan içindeki babam hâlâ bahsettikleri kişiyi tanımadığını iddia ediyor. İşte ne oluyorsa o zaman oluyor. Vasat insanlar neden güce tapar bilir misiniz? Çünkü varlıklarını sürdürmek için düşmana ve o düşmanı yenmeye ihtiyaçları vardır. Babamdan beklediği itiraf gelmeyince otoritesinin, yani gücünün sarsıldığını düşünen o vasat, varlığını önce babama verdiği elektrik şokuyla, ardından da kestiği başparmakla ispatlamaya çalışıyor. Peki yaşanan bu vahşetten tam on dokuz gün sonra bilin bakalım ne oluyor?

Aranan kişi bulunuyor ve babamla hiçbir tanışıklığı ve ilişkisi olmadığı açığa çıkıyor. “Kusura bakmayın, isim benzerliğinden kaynaklı bir yanlış anlaşılma olmuş...” deyip salıyorlar babamı. Yediği dayakların izleri, eksilen bir parmak ve güçlenen bir öfkeyle çıkıyor babam emniyetten.

Yıllardır öğrenilemeyen bir gerçek vardır ki bu ülkede iki türlü suçlu hapisle ıslah olmaz. Birincisi: Katiller. Çünkü katilin kelime anlamına henüz karar verilebilmiş değildir. Türk Dil Kurumu’na göre sözlük anlamı; insan öldüren, canı olan kimse iken ülkenin en çok satan gazetelerine göre; tüfekle oynarken yanlışlıkla annesinin vurulmasına ve ölmesine yol açan küçük çocuk, cinnet getirip nişanısını bıçaklayarak öldüren genç âşık, bunalımdaki koca gibi çeşitli anlamları vardır ve bu çok anlamlılık neticesinde aldığınız bir cana karşı, birkaç yıl hapis yatar çıkarmanız. Sizi kollayacak bir büyüünüz (!) yoksa tabii... İkincisi ise: Düşünce suçluları. İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliğin, yani beynini kullanmanın bedelini tıpkı katiller gibi özgürlüklerinden mahrum bırakılarak ödeyen bu kişiler, diğer bütün suçlulardan daha tehlikeli bulunduğu için birkaç yılla yırtamazlar pek. Çünkü bu mahlukların suç aletleri beyinleridir ve hapse de atsanız okumaya, düşünmeye, sorgulamaya ve yetmezmiş gibi düşüncelerini başkalarıyla paylaşmaya devam ederler. Ne tutsaklık, ne işkence ne de kesilen bir uzuv durdurabilir onları.

İşte bu yüzden doğmak, bu hayattaki en büyük başarılarımdan biridir.

Bir suçlunun elinden özgürlüğünü alırsanız, işleyeceği diğer suçlar ertelenir. Bir suçsuzun elinden özgürlüğünü alırsanız, iyiliğe ve adalete karşı var olan tüm inancını kaybeder ve kötüleşir.

Babamı kötüleştirmekten ben alıkoymuşum doğumumla. Annem hamile olduğunun müjdesini verene kadar her Allah'ın günü bir olayla geçmiş. Babam, başparmağının eksikliğini yükselen sesiy- le, artan öfkesiyle, karıştığı kavga sayısı ile kapatmaya çalışmış. Ne zaman ki baba olacağını öğrenmiş, o zaman durulmuş işte Anarşist Rıfat. Günü kurtarmaya yarayan işleri bırakıp, eli yüzü düzgün bir işte çalışmaya karar vermiş. İktisat okumuş olması sayesinde de çabucak iş bulmuş neyse ki. Babam bir muhasebecinin yanında çalışmaya başlamış, annemse babamı zar zor ikna edip doğum yaklaşana kadar bir terzide yamaklık yapmış evin bütçesine katkı sağlamak amacıyla. Alıştıkları bu kurulu düzeni gerçek bir aileye dönüştürmek üzere, tam yedi buçuk ay sonra da ben katılmışım aralarına. Ne zaman bir konuda sabırsız davransam, “Doğmak için bile sabredemedin ki sen zaten...” der annem. Doğrudur. Değilse de aksini iddia edecek en ufak bir hatıra yok zihnimde. Dedim ya; başlangıcımı hatırlamıyorum ben. İz'i gördüğüm güne kadar olanlar, annemin ve babamın anlattıklarından ibaret.

Ama mutlu bir çocukluk geçirdiğimi hissediyorum. Sadece bir his. Bunu destekleyecek çok fazla çocukluk fotoğrafım bile yok üstelik. Öyle ki tek çocuk olmama rağmen pek fotoğrafımın olmaması, evlatlık olduğumu bile düşündürmüştü bana zamanında. Çünkü tek çocuk olmak, ailenin tüm sevgisini ve imkânlarını sana vermesi demektir. Tek çocuksan şımarıksındır çünkü bir dediğin iki edilmemiş ve her istediğin yapılmıştır. Tek çocuksan daha çok ve daha güzel oyuncakların vardır. Böyle düşünür insanlar. Oysa benim için tek çocuk olmak, öğretmen “Kaç kardeşsiniz?” diye sorduğunda “Sıfır...” demektir. Ailenin tüm umutlarını, mutluluklarını, gelecek kaygılarını ve geçmişteki

pişmanlıklarını bir başına üstlenmekti. Birlikte oyun oynayan iki kardeş gördüğünde hiç var olmamış birini özlemekti. Kafes içinde uçmayı öğrenmeye çalışmaktı. Ve günün birinde bir insanla tanışıp ona “kardeşim” diyebildiğinde, onsuz geçen seneler için üzümlü dert yanmaktı.

“Meşe oynayalım mı?”

Sonradan “açık kumral” diye beni düzelterceği kumral saçları, fazla hareket ettirirse eklem yerlerinden çıkacakmış gibi görünen incecik kolları ve aynı yaşta olmamıza rağmen benden iki üç yaş küçükmüş gibi görünen neşeli bir kız çocuğu, sekiz yıllık hayatımın en büyük yokluğunu anımsatmıştı bana bu soruyla: Kardeş... Kardeşim... Yoktu. Benim bir kardeşim yoktu. Sıfır.

Kardeşim yoktu lan benim!

Belki de ilk kez o gün anlamıştım babamı. Tıpkı onun gibi ben de –zaten– var olmadığını bildiğim bir şeyin yokluğuna şaşırılmıştım. “Olur...” deyiverdim o şaşkınlıkla, meşenin ne olduğunu bile bilmeden. “Hadi o zaman!” diye beni kapıya doğru çekiştirdiğinde o sıska görüntüsüne rağmen benden daha güçlü olduğunu fark etmiş ve biraz da utanmıştım kendimden. Çünkü erkektim, güçlü olması gereken bendim. Böyle dayatmıştı toplum. Ama öyle olmadı. Ne o gün ne de sonrasında... İz hep benden güçlü olmayı başardı. Bense bundan hiç utanmadım. Onunla hiçbir zaman hiçbir şeyden utanmadım. Bir sürü hata yaptım. En çok hatayı ben yaparsam madalya takacaklarmış gibi bir hevesle üstelik... Durmadan, ardı ardına hata yaptım. Ama hiçbir pişmanlığımı onun adını bulaştırmadım. Bunca kirin pasın içinde İz'i, hayatımın leke bulaşmamış tek kısmı kılmayı başardım.

Tayin sebebiyle İzmir'den Ankara'ya taşınan yan komşularımız Nurten Abla'yla –o zamanlar teyze diyordum tabii– Halil Amca'nın küçük kızlarıydı İz. Bir de ablası vardı, Işık. Sadece ilkokulda okumayı öğretirken kullanılan hece fişlerinde geçen bir isim sanırdım aslında ışığı. Meğer Işık adında insanlar da varmış. En azından bir tane, gerçek bir Işık vardı.

Annem de babam da çalıştığı için bize pek gelen giden olmazdı. Doğduğumdan beri oturduğumuz mahallemizde bile çok sıkı komşuluk ilişkilerimiz yoktu bu sebeple. Nurten Ablalarla da apartmanımıza taşınmalarından birkaç hafta sonra tanışabildik ancak. O güne kadar birkaç kez karşılaşan annelerimiz nezaketen birbirlerini misafirlige davet etmiş ancak iki taraf için de bu sadece sözde kalmıştı. Ta ki Nurten Abla elinde koca bir tepsi, yanında da spagetti bacaklı minicik bir kızla kapımızı çalıp “Lokma döktüm de bir tabak da size getirdim...” diyene kadar.

İzmir'in lokma tatlısının meşhur olduğunu, benim misket dediğim küçük, küre biçimindeki cam topa İzmirliilerin meşe dediğini, İzmirliilerin birçok şeye kendilerine has adlar verdiklerini, İz'le aynı anneden ve babadan olmasak da kardeş olabileceğimizi, İz'le kardeş olamayacağımızı çünkü İz'in çok güzel güldüğünü, dünyadaki en güzel gülen insanın İz olduğunu, büyüyünce İz'e âşık olacağımı o gün anladım. Başlangıcım olan gün...

Ben Umut. Dokuz parmaklı, direnişçi bir adamın ve onun bütün eksiklerini bir başına tamamlayacak kadar güçlü ve âşık bir kadının yegâne hayal kırıklığıyım. İnsanın adıyla müsemma olmadığının kanıtıyım aynı zamanda. Tek bir harfle direnişin bir vazgeçişe dönüştüğünün de keza... Unutmakla umutlanmak, biz ve İz arasındaki karar aşamasıyım. Ve sanırım, artık hiçbir umut yok. Ben dahil.

Bunaldım. İim daralıyor. İim sık sık daralır ve ben bunu pek umursamam. Fakat bu kez öyle değil. Umursadığım için; sıradan bunalma çarpı sonsuz kadar bunalıyorum. Bir taraftan kafamın içinde beni bunaltan sebeplerle boğuşurken diğer taraftan annemlerle her gün yaptığımız rutin telefon görüşmelerinde her şey yolundaymış gibi davranıp neşeli rolü yapıyorum.

Oscar'lıksın be Umut!

Telefonum alıyor. Mesaj... Markaların kampanya bildirimleri için saat geç, sürekli sipariş verdiğim pizzacılar ise çoktan kapandı. Muhakkak gerçek biri. Gerçek bir sarhoş... Gerçek bir âşık... Ya da gerçek bir dost. Bu saatte beni düşünen ve beni gerçekten seven biri... Açıyorum mesajı. Diyor ki: “Şimdi ‘Yüz Yüzeyken Konuşuruz’ alıyor ve ben sana çok öfkeli olmama rağmen yine seni düşünüyorum. Aşk böyle bir şey.” Kesin “Bodrum” şarkısını dinliyordur. “Yaramıyorsa *ıçmeyeceksin başkan*” dediği yerde aklına gelmişimdir. Çünkü yaramıyor sahiden. Bak, yine sarhoşum. Yani herhalde sarhoşumdur! Pencerenin kenarında elimdeki şişeyi koyacak yer kalmadığına göre... O kadar şişeye sarhoş olmalı insan. Unutmalı. Ama unutamıyorum.

“Unutamıyorum” mu?

Bak işte buna bir kahkaha patlatıyorum. Hikâyenin sonunda neden güldüğümü anlayacaksınız ve daha önce de dediğim gibi; bana acıyacaksınız. Acı acı güleceğiz beraber.

Bir mesaja ne kadar uzun bakılabilirse o kadar uzun bir süre baktıktan sonra bırakıyorum telefonu kenara. Ne diyebilirim ki? Haksızım. Haksızken özür dilemekten nefret ediyorum. Sonunu öngördüğüm halde bile bile yaptığım bir şeyin sonucunda özür dilemek, karşımdaki kişinin duygularını ve düşüncelerini hiçe saymak gibi geliyor bana. İsteddiğin boku ye, sonra da kuru bir özürle kapat mevzuu... Mis! Tam da bana yakışacak bir hareket aslında, ama yapamıyorum. Çünkü karşımdaki kişi İz ve bu hayatta ondan, onun duygularından, onun sözlerinden daha önemli hiçbir şey yok benim için. Keşke bunu şu an ona da anlatabilsem...

Senden önce ne yapıyordum ben acaba diye düşündüğümde beliren o koca boşluğu sana gösterebilsem keşke... Seni ne kadar sevdiğimi sorduğunda desem ki: “Sensiz zamanlarımı düşündüğümde beliren bu uçsuz bucaksız boşluk kadar işte! ‘Çok’ az kalıyor çünkü o boşluk yanında...” Böyle desem. Böyle havalı cümleler kursam, onu mest etsem. Yine de hemen yumuşamak için gözlerini benden kaçırıp düzgün durduğu halde elini alınındaki perçemlerine götürse... Ben anlasam ki hoşuna gitti söylediklerim. İzin vermesem saçlarını kendisinin düzeltmesine ve elimin tersiyle hafifçe ittirsem birkaç tutamı geriye... Saçlarından yüzüne doğru inse parmaklarım ve görünmez bir kalemle resmini çiziyormuşum gibi gezinse yüzünün her bir hattında. Dudaklarında biraz uzun dursa. Yavaş, olabildiğince yavaş bir şekilde ilerlese dudaklarını çerçeveleyen çizgide ve tam dudağının